nas tedda pallawa armastusega kõige hea eest ja wimaks weel selle külje-lu eest, mis sõbber Iddaindiamaalt temmale kasa tonud.

Nenda õnnistab Jummal head ja truid sõbrad siin ajalikkus ellus, kelle wahhel ei olle kaddedust ja kiusamist.

Kül arro on, et sõbrad kaua
Siin ma peal seiswad, üksi nõuga;
Et teine aitab häddas teist,
Kui luggedes me näme neist,
Kes kaua aega emal ollid,
Ja kui nad jälle kokko tullid,
Siis wanna sõbrus olli alles,
Ni lahkudes, kui jälle tulles!
Nisugust sõbro polle olla,
Ei sa ka naljalt jälle tulla,
Kui need on olnud, kuida näme
Ja nende ellust ärra teame:
Neil' polnud ahnust hinge teäda,
Sest wõtsid ikka sõbraks jäda.

Jutto jätkud.

Kõrtso naene läks hilja aea eest kirriko ja ainus maggama. Maggades kukkus laulo-ramat sülest mahha, mis kollinad teggi. Wagga naene kohkus sest üllesse ja hüdis: „Wata Anne, sa ellajas! nüüd teggid jälle ühhe pudeli katki?"

Wiimne seadus.

Kaupmees Maine, olli üks lustlik Inglisma mees, keige omma ello aea. Kui ta haigeks jäi ja surm liggi olli, ütles keikide kuuldes, omma wanna trui teendrile, kes tedda kaua aega teninud: „Kule Jakob! sinna armastad jomist; et sa mind kaua aega olled teninud, siis ollen minna omma wiimse seadusse testamenti ülles pannud, mis suurt himmo jomine teeb ja mis sinna selle musta kasti sees leiad, mis minno wodi al on, on kastiga keik sinno!"

Wanna sullane arwas, et se muud ei woi olla, kui hea nossikond rahha, ehk paar tos-